
Mensen die goed tegen druk kunnen hebben vaak al een baan. En dan zijn er nog ander soort mensen. Mensen zoals ik. Mensen die wellicht goed zijn in hun andere hersenhelft.

Ooit had ik een sportcoach, en bij hem ontdekte ik iets waardevols. Hij gaf anti-druk, hij remde alleen maar af, dwong rust en pauzes aan, doseerde gewichten waar ik dacht ;ik moet de pijn ervan voelen voor effect, voor ik goed genoeg mijn best doe. Nooit eerder moest ik zo weinig en groeide mijn kracht zo effectief.

Mensen zijn als bloempjes, en druk is als een grote baksteen, als je de baksteen er op heb gelegd dan kan een bloem niet groeien, en de reden van de baksteen was dat je wilde dat de bloem sneller ging groeien en bloeien, meer ging doen.

Bij de vorming van het armoede beleid werd ik samen met anderen betrokken in de voedende ervaring van het delen, hier leerde ik dat wij de interesse delen vruchten te willen plukken. Maar toen mij hypothetisch gevraagd werd stel nou dat je naar draagkracht vaker en tegen erkende loon mag meedraaien met je ervaring bij de gemeente... was mijn eerste reactie het verlangen naar het zelf geld kunnen verdienen en de voldoening ervan, overschaduwtd door de angst van de risico's, en nogmaals, ik functioneer niet onder druk. Dus ik zei; laat mij maar als vrijwilliger.

Als beleidsvormer ben je als een kledingmaker; je neemt iemands maten op, houd rekening met hoe iemand beweegt, en dat de kleding meebeweegt. Wellicht als je deze zaken goed volgt en meeneemt in het ontwerp, je model bij het proces betreft... wellicht past de jas dan ook! En volgens mij was dat het plan of doel.

Want kort gezegd, valt er nog veel meer te zeggen over het feit dat met mij velen wel wat willen als we het ook kunnen. Een mens in bloei gaat niet stilzitten. Duurzame bloei kost tijd en ruimte. We delen de behoefte om vruchten te plukken.

En wat er druk geeft, of wat het niet tegen druk kunnen betekend, paste niet in 2 minuten dus zal er meer gesprek moeten komen. Zoals dat ik niks kan opbouwen, of investeren, of hoe geld verdienen alleen maar risico's en verlies oplevert.

Graag wil ik hierbij nog benoemen dat vanuit directe ervaring ik durf te stellen dat de kamer en huisnood nog veel geld gaat kosten. Op dit moment zie ik werkende mensen met laag inkomen, die door omstandigheden hun woning kwijt raken, dreigen af te druppelen naar dakloosheid, arbeidsongeschiktheid, en alle daarbij komende psychische stress en problematiek. Dit lijkt me een belangrijk punt om toekomstige kosten zoveel mogelijk te voorkomen en overzien. In plaats van dat deze mensen volledig of grotendeels zelf hun geld kunnen verdienen, dreigen zij een enorm kostenplaatje te worden met lange uitzichtloosheid. Dit is wat mij betreft het belangrijkste punt om te zorgen dat de groep armoede niet aan de lopende band gaat blijven groeien. Met spoed sociale en/of betaalbare huur woningen.